

Visitationshögmässa i Helga Trefaldighets kyrka

Andra söndagen i påsktiden, II, 160403

Joh 21:15-19

517:- 412:- 88:- 743:-

(Det talade ordet gäller)

Att vara sänd i världen

Att vara sänd i världen – det temat har många av oss vridit och vänt på under denna påskvecka då det har varit visitation i Helga Trefaldighets församling. Vi har rört oss i denna kyrka, i Stenhagen, i Eriksberg, på universitet och sjukhus, bland barn och studenter. Vi, det vill säga notarie och kaplan, prost, domprost samt medarbetare och förtroendevalda, har gjort besök, samtalat, minglat, sjungit och bett på olika platser under dessa visitationsdagar.

På tredjedag påsk, i tisdags, började vi just här i detta kyrkorum med mässa, samtal och reflektion med anställda och förtroendevalda. Hur kan vi leva kyrkans sändning i denna församling och i denna tid, var frågan vi arbetade med. Fyra grupper gjorde tillsammans en analys av styrkor, svagheter, möjligheter och hot. Denna analys är det bra att ta vara på, vidareutveckla och komma tillbaka till i jämna mellanrum. Analys, bedömning, planering, genomförande, utvärdering, följt av en ny runda av analys, bedömning, planering, genomförande och utvärdering – att ständigt leva med dessa återkommande cyklar och att göra det så effektivt och transparent som möjligt, det är ett ofrånkomligt ansvar som de som ska styra och leda arbetet i en församling måste bära gemensamt. Så skapas förutsättningar för att sändningen i världen ska få effekt.

För vi vet att vår mission, vår sändning som kyrka, inte uppfylls om vi tycker att det är tillräckligt att vi har det gott och trevligt när vi samlas. I en kyrka som följer den korsfäste och uppståndne Kristus är trevlighet aldrig ett självändamål, utan en biprodukt. Det finns alltid en frestelse att vi vill odla det fina bland oss själva, att vi nöjer oss med det internt kyrkliga. Men då tappar vi blicken för att vi är sända som Kristusbrev till världen! Och vår framkomstkvote bör vara högre än vad den är för den största postoperatören i Uppsala!

För att Kristusbrev till världen ska sändas behövs gudstjänstliv i kyrkorna. Jag har fått intrycket att det här är en församling där gudstjänsten är viktig. Det finns goda förutsättningar för att gudstjänstglädje ska leva och växa i Helga, i Sankta Maria och i Eriksbergskyrkan. Och

den lever även i S:t Ansgar – vilket vi fick uppleva under en ljusvesper och i samtal om teologiska frågor med nyfikna och ansvarstagande studenter. I Helga Trefaldighets församling finns medarbetare som vill lita på sin församling och som vill tjäna den. Här finns vilja att låta ideella medarbetare få utrymme, ansvar och stöd. Här finns också ett församlingsråd som håller på att hitta sin roll.

Överallt där strukturer förändras och överallt där människor ska utföra ett arbete tillsammans för andras skull uppstår också friktion. Risken är alltid att sådant uttrycker sig som gnäll. Ni har klart bättre möjligheter än så: där vi tillsammans bottnar i nåden vet vi att vi lever mer av det vi får än av det vi gör. Där kan vi skapa i världen så att gudstjänstglädje bär i vardagsarbetet, i diakoni, undervisning och mission. Nåden först. Den ger oss kraft och frihet att bygga vidare, genom att uppmuntra varandra, men också genom kritik och självkritik. Även i de bästa kyrkliga arbetslagen finns det ibland en brist på disciplin och gott medarbetarskap – också i så elementära saker som att utan ursäkt utebli när man kallats eller avvika tidigare från en gemensam arbetsuppgift.

I Stenhagen stod framför allt barns och ungdomars behov i centrum. Vi besökte Stenhagens kultur- och bildningscentrum och tillsammans med samordnaren och medarbetarna samtalade vi om det samverkansarbete som sker i stadsdelen och där Svenska kyrkan är en av aktörerna. Där finns goda möjligheter som kan vidareutvecklas!

Från fritidsbarnen som vi fann i byggtagen rörde vi oss till det som kan tyckas vara raka motsatsen: Berthåga kyrkogård och krematorium. De miljöer vi som kyrka har hand om är av rejält skiftande karaktär, liksom den sakkunskap och den arbetsinsats som behövs för att sköta och utveckla dem, så att de återspeglar Guds skönhet, skapelsens rikedom, människors fysiska, intellektuella, sociala och emotionella behov, livets blomstring och ändlighet, och så att de ger plats för beröringen av evighetens fläkt.

”Stora och stöddiga kan vi vara i vår krafts dagar, men efter krematorieugnen är det max 5 liter aska kvar”, som medarbetaren sanningsenligt konstaterade. Kyrkan är platsen där vi kan se sanningen om livet i vitögat utan att vare sig förhäva oss, förtränga saker eller misströsta om hoppet. Tillsammans med representanter för begravningsbyråer talade vi om en ökad tendens att avstå från begravningsceremonier och om riskerna med att inte låta sorgen få det utrymme och den tid den behöver i våra liv. När döden och sorgen inte får ta plats förminskas livet.

Universitetskyrkan visade sig vara ett nav som för samman många olika delar av universitetsvärlden. Ett brobygge och en sändning in i en värld som inte alltid är som alla andra, men som är av så stor betydelse för denna stad och dess utveckling och i så många unga vuxnas liv. En stilla mässa, en pubkväll på nation och deltagande i ett etikseminarium för blivande läkare visade tre dimensioner av den roll som tro och kyrka kan spela i universitetsvärlden. Inför medicinetiska dilemman är det inte svårt att inse att tro faktiskt är en resurs, både hos patienten och hos läkaren. Även om ordet ”resurs” inte riktigt täcker det faktum att Gud ska älskas för sin egen skull eftersom Gud är det allra mest älskvärda vi kan tänka på, så går det inte att blunda för att tro faktiskt är en hjälp, en resurs för att hantera livets grunder och avgrunder.

På nationellt centrum för kvinnofrid handlade det om våld i nära relationer och kunskapen kring detta. I tankeutbytet stod det klart att vi kan lära av varandra. Särskilt inspirerande var centrets arbete med att utveckla en kunskapsbank, med tanke på att Svenska kyrkan i sin helhet och i varenda församling står inför utmaningen att utveckla ett sammanhängande och systematiskt program för lärande om kristen tro i både teori och praxis. Det är mer och mer av en överlevnadsfråga för oss. Här behöver vår kyrka samordnade insatser såväl lokalt och stiftsvis som nationellt.

Smittande gudstjänstglädje, en vass diakoni, ett genomtänkt lärande i kristen tro och kristet liv och ett djupt sinne för vår sändning, mission – det är framtidstemat också för Helga med sina goda förutsättningar.

Öppenhet ses som något positivt i vårt samhälle, och låga trösklar brukar vara eftersträvansvärda i kyrkan. Kan vi då bli för öppna, för breda med hur vi formulerar vår tro – så att intrycket uppstår: i Svenska kyrkan går vad som helst? Kan vi förlora vår identitet genom att vilja vara till lags? Sådana frågor ställs ibland. De är inte dumma, för det finns ytterst få dumma frågor i den här världen, men de börjar i fel ände. De förutsätter att det finns ett identitetspaket som riskerar att försvagas genom engagemanget med nya frågor, genom dialog med ”världen”, genom mötet med det som är annorlunda eller främmande.

Men det är inte så Jesus satte upp kyrkan, om vi tittar på dagens evangelietext. Där ser vi Petrus som nyss gråtit sorgens och förtvivlans bittra tårar. Han som var den djärve med de stora idéerna har just misslyckats totalt genom att fega ur och förneka Jesus tre gånger. Så frågar Jesus efter Petrus kärlek, tre gånger. Det är en bedrövad Petrus som till sist svarar ”Herre, du vet allt; du vet att jag har dig kär.” Där är det inte mycket kvar av paketet som bär

namnet *Petrus identitet*. Troligen kände han sig som ett misslyckat lerkärl som lika gärna kunde slängas, för att använda bilden ur dagens gammaltestamentliga text. Men än är Petrus formbar. Eller kanske bättre: just nu är Petrus identitet formbar, så att han kan bli det kraftfulla påskens vittne som han blev. Av kärlek.

Jesus anförtrorde spridandet av påskens budskap inte åt ett arbetslag med anställda, inte heller åt någon kommitté. Inte heller åt en stiftelse. Utan det handlade om en samling bräckliga lerkärl, och det hela fungerade enligt vittnesprincipen. Och trots anställda, råd, utskott, kommittéer, föreningar är det fortfarande så det fungerar. Det bygger på vittnesprincipen.

Vittne blir man inte frivilligt. Utan därför att man just råkar vara närvarande där och då det händer. I det ögonblicket finns det sällan någon valmöjlighet. När vi begriper vad som händer är det för sent: vi är redan indragna som vittnen. Och för rättvisans och sanningans skull är det bäst att vi ställer upp och vittnar. För vem vill ta på sig detta att andra drabbas av orättvisa och orättfärdighet bara för att jag själv är för bekväm, blyg eller ängslig för att vittna?

Som döpta kristna är vi också indragna – i Jesus liv, död och uppståndelse, i kärlekens och frälsningens väg genom världen. Kan vi låta bli att tala om vad vi har hört, sett, och upplevt när vi berörts av helighet, av den Helige? Vem kan ta på sig ansvaret för att låta bli att vittna om sanning och kärlek, när medmänniskor utsätts för osanning, kränkning och hat? Räds inte. Vi bottnar i nåden. Vi kan skapa i världen.

Tack för en givande visitation och för många goda omsorg för kropp, själ och ande under dessa dagar! Gud välsigne er sändning i världen!